

SCHMIDTHAUER-FÉLE

Igmándi**A VILÁG LEGJOBB
KESERŰVIZE**

egyben gazdaságosabb is, mert „Igmándi”-ből nem kell pohárszáma inni, negyed- vagy fél-pohár elég szokott lenni. Kapható mindenütt kis és nagy üvegekben.

Az egészség A-B-C-je
Legyen rendes emésztése,
Legyen piros-tiszta nyelve.

Soha sincsen semmi bajom,
Ha néha „Igmándi”-t iszom.
Gyomrom-belem kitisztítom,
Ráadásul jól is alszom.

Ha betegség környékezi,
„Igmándi”-viz megelőzi.

A szövetkezett városi balpártot ünnepelte szombaton este Szeged ellenzéki polgársága és munkássága

(A Délmagyarország munkatársától.) A szövetkezett városi balpárt szombaton este két nagy-sikerű pártvacsorát tartott az V. választókerületben és Felsővároson. Az ellenzéki polgárság és munkásság hatalmas tömegekben jelentkezett a párt zászlaja alá és lelkes sorokban készül a kö-

zeli törvényhatósági választásokra. A szombati megmozdulás bizonyítéka annak a kitartásnak, amellyel a széles tömegek felsorakoznak a haladás, a megértés, a demokrácia táborába. A gyűlésekről az alábbi tudósításaink számolnak be:

Kéthly Anna a kisemberek harcáról és kötelességéről a felsővárosi pártgyűlésen

(A Délmagyarország munkatársától.) A szövetkezett városi balpárt III. és IV. választókerülete szombaton este a Zárda-uccában, a Berg-féle vendéglő helyiségében nagyszabású pártvacsorát rendezett. A vacsorán megjelent Kéthly Anna országgyűlési képviselő, a városi balpárt vezető tagjai, kereskedők, iparosok és munkások, úgy, hogy a vendéglő helyiségei szűknek bizonyultak.

Elsőnek

Müller Dezső

szólt fel. Az öt év előtti választások alkalmából létrejött politikai pártszövetkezésről a Nagy-Szeged pártról és a külvárosi pártról beszélt.

— A program ma is érintetlenül megvan — mondotta —, csak véletlenségből sem valósult

meg belőle semmi. A pártok pedig egyszerűen elillantak, mondhatnám azt is, hogy úgy, mint a kámfor. Különös például, hogy ennek a kerületnek a képviselői az elmúlt öt esztendő alatt talán a hangjukat sem hallatták a törvényhatóságban; talán azért, mert ez a kerület annyira rendezett, ebben a kerületben annyira rendben van minden, hogy még csak

Mielőtt CIPŐSZÜKSÉGLETTÉ fedezné saját érdekében nézze meg áras kirakataimat és meggyőződik, hogy az elsőrendű minőségű cipőket meglepő olcsó áron árulom. **Hó és sárcipők szerzési forrása:**
Zsurkó János Kossuth Lajos sugárút 6. szám. Telefon 17-72. ABC beszerzési hely!

Miért tört ki a háború?

— Az oknyomozó történelem adatai nyomán —
Irta FARKAS ANTAL

Azoknak a háborúskodásoknak az oka, amelyek ugyszólván letörültek a mappáról úgy a kadarkák birodalmát, mint a rizlingek monarchiáját, az oknyomozó történelem szorgalmasan kutató tudósai előtt mindinkább világosabb és világosabb lesz.

Nem éppen apró-cseprő birodalmakról van itt szó, mert hiszen egy-egy dinasztia a diplomáciai jával, a kormányával és a katonaságával együtt nem tud eltartani se hat falu, se száz, meg száz hold föld, ha még olyan egyszerű is az a közigazgatás és még olyan rosszul fizetik is a tábornokokat.

A maguk minőségében jóra való országok valának ezek az eltűnt birodalmak. A kadarkáknak vagy a rizlingieknek évszázadokon át eszükbe sem jutott, hogy ők halálosan gyűlölik egymást. Titok volt előttük. Erről a titokról a magas diplomácia rántotta le a leplet, lévén az ő hatáskörébe tartozó valami a diplomáciai titok raktáron tartása.

Ugy kezdődött az országpusztító hadd-el-hadd, hogy a határszéli fináncok, akik egyéb mulatság hiányában a kadarka királyi ludait legeltették — mert akkoriban a jóra való fináncok még nem foglalkoztak indexretett sajtótermékek esetleges becsempészésének az ellenőrzésével — rémülten tapasztalták, hogy a ludak megbolondulnak, főrepülnek és átrepülnek a Dinka-folyót, amelynek közepe volt a demarkációs vonal a két birodalom között, aztán nagy gágogással leszállnak a tulsó parton.

Igaz ugyan, hogy ilyen kétlábu és tollas álla-

toktól nem követelheti meg az ember, hogy eszük legyen, mint a diplomatáknak vagy a határőrség fináncainak, annyit azonban tudhattak volna, hogy nem illik a szomszédos birodalom győpén legelészni, mikor a saját hazájuk győpén belül is találunk még harapnivalót.

A kadarkák őrsége hiába kiabált át nekik a tulsó partra:

— Papatyí! Papatyí! Gyertek haza, mert baj lesz — nem értettek ebből az ostoba jószágok semmit.

Azt tán megértették, amikor a rizlingi határőrök botot vágtak közéjük, az elűtött lábuakat a kardjukkal lekasztolták és nagy dinom-dánom kezdődött a rizlingi parton.

A kadarka fináncok csónakba ültek, a demarkációs léniaig, a folyó közepéig eveztek és onnan szidták a rizlingi testvérek borát, amért hozzá mertek nyulni a kadarkák királyának szent tulajdonához.

A rizlingiek megsokallották a szidást, ők is csónakba ugrottak a folyó közepére eveztek és közvetlen közlelről fenyegették egymást. Szerencse, hogy puskájuk nem volt, vagy ha volt is, nem merték elsütni, de így is baj történt.

A nagy közjogi vitatkozás hevében a két csónak fölborult, a fináncok vízbe potyogtak és nem sok hiba, hogy egyik-másik bele nem fulladt a demarkációs léniaiba.

Aztán jött a katonaság erről is, arról is és ki-lövöldözvén a paltrójait, leheverészett a partra durákolni.

Az újságokból már vasárnap azt olvashatták a jámbor kadarkák és rizlingiek, hogy a Dinka-folyó partján heves tűzharc volt a vámoroknak és a katonaságnak az ellenséges parókra folyvást

kivánnivalót sem lehetett a városházán előterjeszteni?

— Az öt évvel előtti választások — folytatta —, még egy szövetkezést hoztak létre. Ennek a szövetkezésnek tagja egyik részről azok a csakugyan liberális polgárok voltak, akik nem voltak hajlandók a szabadság eszméjét alku tárgyává tenni, másrészt a szegedi szociáldemokrata párt. Itt fogtak össze tehát azok, akik a haladásért, a szabadságért, egy szebb, igazságosabb jövőért küzdtek. Ez az alakulat a szövetkezett városi balpárt néven indult harcba, a zászló tisztességét mindvégig becsületesen megvédte a reakció ellen és ma is változatlan összetételben, emelt fejjel állnak a választók elé.

— Most, a választások előtt — folytatta Müller Dezső —, a szövetkezett városi balpárt nevében újra idejövünk a választók elé és kérjük, hogy a saját jól felfogott érdekeiknek megfelelően, alaposan fontolják meg, hogy szavazataikat kikre adják. Azokra-e, akik csak ritkán lépik át a közgyűlési terem küszöbét, de legjobb esetben is csak szóltanul ülnek a helyükön, vagy azokat, akik minden idejüket és minden erejüket a lakosságnak ajánlják fel. Ha azt akarják, hogy a törvényhatóságba friss, eleven, lüktető életerő kerüljön, ne hagyják magukat félrevezettetni, hanem szavazzanak a városi balpárt listájával és ellenzéki tagokat küldjenek a törvényhatóságba!

A tapssal fogadott felszólalás után

Kéthly Anna beszélt

nagy érdeklődéstől kísérve.

— A helyi önkormányzat pénzügyi politikája a városnál — mondotta —, mindig felfelé volt kénytelen alkalmazkodni. Nem az volt a törekvés, hogy egészséges lakást, kórházat, iskolákat építsenek, hanem hogy a hatalom számára szállítsák az adót. Deferálni kellett a helyi önkormányzatnak a központi hatalom előtt, ha ez nem történt, jött a büntetés.

Az elmúlt 5 év eredményeiről szólott ezután Kéthly Anna:

— Bármennyire ridegen nézzük az elmúlt eseményeket, mégis tagadhatatlan, hogy nagy eredményeket értünk el. A vízcepphez hasonlatos a mi munkánk, amely a sziklafalra esik. Ez a vízcepp nem törte át a falat, de vájt, vágta azt, lyukat furt bele. Talán parányi rész ez, de annál inkább kötelességünk ismét oda-

oszlopai közt, hogy súlyos határsértés történt, amelynek bizonyosan diplomáciai folytatása lesz, mert sokan elestek. (Ebből csak annyi volt az igaz, hogy finánc orra bukkott a csónakba.)

Lett is.

A kadarka nagykövet addig járt a rizlingi külügyminiszter nyakára, a rizlingi nagykövet addig mászkált a kadarka külügyminiszterhez, addig békülgettek, amíg csakugyan összeveszttek és olyan jóvátételi követeléseket állítottak föl egymás ellen, hogy az még a diplomácia fantáziájának is emberségére vált.

A sajtó tüzelt: hazaárulás csak egy jótányit is engedni!

A közvélemény beugrott az uszításnak.

A kereskedők, a tőzsérek kezüket dörzsölték:

— Végre egy kis üzlet!

A katonák örültek:

— Végre egy kis soronkívüli előléptetés!

A kadarkák dolgoztak, a rizlingiek is: nem érték rá politizálni, mert nekik nem jelentett se kényeret, se kalácsot, csak annak néztek nagyot, mikor jött a behívó:

— Mars a háborúba!

Kitört a háború

Változó szerencsével pusztították egymást a kadarkák és a rizlingiek.

Amikor már nem volt mit pusztítani: békét kötöttek.

Mintha megérezték volna ezt a tulsó parton bítangoló ludak, hazaröppentek és fejüket csóválták, amikor a szétdult birodalmat látták.

A gunár, a legokosabb, meg is kérdezte a tojókától:

— Mondjátok, hát érdemes volt?

A diplomaták még ennyit sem kérdeztek.